

«Des hommes en des dieux»

Eén van de prachtigste films van de laatste tijd is voor mij zonder twijfel: "Des hommes et des dieux" van Xavier Beauvois. Hij beantwoordt aan die essentiële vraag: *waar gaat het om in spiritualiteit?* De film is gebaseerd op een waar gebeurd verhaal en in een tijd van spirituele verwarring kan het een ware Sterrenwijzer zijn.

Acht Franse monniken leven in de jaren '90 samen in kloosterverband in het Algerijnse Atlasgebergte. Zij leiden een leven van gebed en meditatie en delen hun gaven met de islamitische dorpsgenoten. Zij helpen hen bij hun werk, nemen deel aan hun festiviteiten en waken over hun medische gezondheid.

Terreur en geweld nemen echter langzaam maar zeker de bovenhand in de regio.

Wanneer een aantal buitenlandse werknemers door een islamitische fundamentalistische groep wordt vermoord, biedt het leger hen bescherming aan, wat ze weigeren.

Ondanks het toenemende gevaar dat hen omringt groeit de vastberadenheid onder de monniken om te blijven.

Dit vat de essentie weer van de film.

Rudolf Steiner noteerde ooit een sociaal motto: *"Ons werken is slechts heilzaam wanneer in het bewustzijn van de enkeling zich de gehele gemeenschap spiegelt en vorm krijgt en in de gemeenschap het initiatief en de kracht van de enkeling leeft en werkt"*.

Deze kloostergemeenschap bij uitstek slaagt erin het sociaal motto te leven.

Geregeld zitten de mannen samen aan tafel en de abt consulteert ieders mening zodat in het bewustzijn van de enkeling zich de gehele gemeenschap weerspiegelt.

Telkens weer focust de film op het initiatief en de kracht van de enkeling.

Ieder monnik heeft zijn bijdrage aan het geheel.

Wanneer zo een groep samenleeft dan wordt één en één meer dan twee, dan leeft de geesteswereld mee in de groep.

Er zijn talrijke fragmenten in de film die getuigen dat de som groter kan zijn dan de optelling van de delen.

Een prachtig fragment: wanneer zij in de kapel bidden en boven hun hoofden circuleert een helikopter. De toeschouwer ziet de loop van de mitraillette en ziet hoe de mannen naast elkaar gaan staan, hun hand op elkaars schouder leggen en als groep de angst overwinnen en het gevaar in de ogen kijken.

Samen getuigen ze van de kracht en het vermogen door gebed en meditatie naar hun innerlijke kern te gaan, naar hun ziel te gaan waar ze contact maken met de Christus, met een innerlijke waarheid: *geweld zal nooit zegevieren maar wel liefde*.

Was het niet wijzer geweest weg te gaan? Deze mannen hadden samen schoonheid gecreëerd, zij konden hun creatie niet verloochenen.

Zij getuigen van de waarheid die spreekt uit dit bekende vers van Rudolf Steiner:

"Het schone bewonderen, het ware behoeden,
het edele vereren, het goede besluiten,
leidt de mens in zijn leven tot een doel,
in zijn handelen tot 't juiste,
in zijn voelen tot vrede,
in zijn denken tot licht;
en leert hem vertrouwen op goddelijke leiding in alles wat is:
in 't wijde heelal
in de eigen ziel."

De cineast is er in geslaagd deze schoonheid weer te geven en terecht werd de film bekroond met de Grand Prix op het festival van Cannes 2010 en een César 2011 in Frankrijk.

Een zeer hoopvol signaal.

Lutgart Naudts